

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Bělohlávkem ve věci

žalobce: **Š M** narozený **[REDACTED]**
bytem **[REDACTED]**
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Chramostou
sídlem Kadaňská 3550, 430 03 Chomutov

proti
žalovanému: **ČR - Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
za nějž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 13 374 132 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci 35 000 Kč s úroky z prodlení z této částky ve výši 9,75 % p.a. od 8. 11. 2019 do zaplacení, a to vše 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. **Zamítá se** žaloba v části, kterou se žalobce po žalovaném domáhá úhrady 13 339 132 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 7. 11. 2019 do zaplacení, a dále v části, kterou se domáhá úroků z prodlení z částky 35 000 Kč v zákonné výši za den 7. 11. 2019.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě **nákladů řízení** 600 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 7. 11. 2019 domáhá po žalované nároku, které v žalobě vyčísluje souhrnnou částkou 12 719 132 Kč, kterou požaduje uhradit s úroky z prodlení od 7. 11. 2019 do zaplacení. Žalobce uplatněné nároky specifikuje takto. Žalobce požaduje zadostiučnění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení, když poukazuje na to, že v řízení vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] bylo zahájeno usnesením policejního orgánu z 8. 3. 2006 a žalobce byl jednou z 13 stíhaných osob pro podezření ze spáchání trestního činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 a), b) trestního zákoníku. Žalobce poté rekapituluje průběh tohoto řízení a uzavírá, že řízení bylo nakonec ukončeno usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. [REDAKCE] z 25. 10. 2018, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, který obžalované obžaloby zprostil, přičemž Vrchní soud v Praze, jakožto soud odvolací trestní stíhání všech obviněných zastavil. Žalobce tak poukazuje na to, že řízení trvalo neuvěřitelných 12 let a 7 měsíců, za což požaduje odškodnění v základní roční sazbě 20 000 Kč, čímž dospívá k výpočtu základní částky odškodnění ve výši 231 662 Kč, přičemž tuto částku požaduje navýšit o 40 %, neboť se jednalo o věc nikoli složitou, dále o 50 %, neboť žalobce měl vždy maximální snahu o co nejrychlejší vyřešení věci, dále o 20 %, neboť řízení bylo vedeno povětšinou pouze před soudem prvního stupně, který průtahy zapříčinil, a s ohledem na význam řízení poté o 40 %. Žalobce pak uvádí, že požaduje základní částku odškodnění navýšit o 150 %, nicméně v rámci souhrnného vyčíslení, požaduje základní částku odškodnění navýšit o částku 392 493 Kč. Žalobce poukazuje na to, že mu byl zajištěn jeho zbrojní průkaz a rovněž na to, že kauza byla medializována. Žalobce dále požaduje jakožto další nárok ušlý zisk ve výši 12 700 000 Kč, když poukazuje na to, že dne 10. 12. 2007 podepsal s jednatelem společnosti [REDAKCE] dohodu ohledně stanovení podmínek pro nástup do funkce technického ředitele a jednatele této společnosti a na základě této později nastoupil na pozici technického ředitele, kdy jeho celkový roční příjem činil částku 3 600 000 Kč, nicméně právě vzhledem k tomu, že byl trestně stíhán a toto trestní řízení nebylo ukončeno, nemohl nastoupit do pozice jednatele mimo jiné z důvodu, že tato společnost pracuje s Ministerstvem obrany USA a nebylo možné, aby osoba trestně stíhaná vykonávala funkci statutárního orgánu. Roční odměna jednatele se všemi odměnami by přitom činila částku 4 800 000 Kč, tedy roční rozdíl příjmu tak činí částku 1 200 000 Kč. Za dobu trestního stíhání, které trvalo 12 let a 7 měsíců pak tedy žalobce účtuje ušlý zisk ve výši 12 700 000 Kč. Jako poslední nárok pak žalobce v žalobě požaduje úhradu obhajobného, které vynaložil v souvislosti s obhajobou v předmětném řízení, a tuto vyčísлил částku 94 977 Kč, přičemž pokud jde o konkrétní specifikaci těchto úkonů, pak tuto žalobce uvedl k výzvě soudu v podání z 8. 6. 2020.

2. Jelikož žalobou uplatněné nároky nedávají v součtu požadovanou částku 12 719 132 Kč, vyzval soud žalobce k specifikaci žalobních tvrzení tak, aby bylo zřejmé, jaké konkrétní částky se ve vztahu ke každému z nároků domáhá. Žalobce na toto reagoval podáním ze 17. 12. 2019, kterým specifikoval, že udělal početní chybu, pokud jde o navýšení odškodnění za délku řízení, když 150 % z požadované základní částky činí částku 347 493 Kč, a tedy že bere svou žalobu, co do částky 45 000 Kč, zpět. Soud proto usnesením ze dne 31. 1. 2020 řízení částečně, co do zaplacení částky 45 000 Kč, zastavil. I po tomto doplnění ze strany žalobce a částečném zastavením řízení však nadále neodpovídá celkově žalovaná částka jednotlivě uplatněných nároků, a proto soud žalobce vyzval na jednání konaném dne 29. 6. 2020 k upřesnění žalobních požadavků. Na jednání konaném dne 29. 6. 2020 žalobce upřesnil žalobu uplatněné nároky následujícím způsobem. Žalobce požaduje na zadostiučnění za nepřiměřenou délku řízení základní částku odškodnění 231 662 Kč navýšenou o 150 %, tj. o 347 493 Kč, tedy celkově na tomto nároku požaduje částku 579 155 Kč. Dále nárok na ušlý zisk vyčísluje v částce 12 700 000 Kč, a dále náhradu škody ve formě nákladů, které vynaložil na obhajobu, vyčísluje ve výši 94 977

Kč. Žalobce pak v návaznosti na toto upřesnění, a to i při zohlednění příslušenství z částky 45 000 Kč od 7. 11. 2019, ohledně kterého řízení doposud zastaveno nebylo, navrhuje komplexně změnu žaloby tak, že se nadále domáhá souhrnné částky 13 374 132 Kč s úrokem z prodlení tak, jak jej požadoval v žalobě, tj. ve výši 9,75 % ročně ode dne 7. 11. 2019. Soud usnesením vyhlášeným na tomto jednání tuto změnu žaloby připustil.

3. Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním z 21. 4. 2020. V tomto učinila nesporným, že žalobce u žalované žalobou uplatněný nárok předběžně uplatnil, a to dne 7. 5. 2019. Žalovaná konstatovala, že došlo k projednání žalobou uplatněného nároku na 18. 11. 2019, tj. po podání žaloby, v rámci kterého bylo konstatováno, že v předmětném řízení došlo k nespornému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, avšak peněžité zadostiučinění nebylo přiznáno s ohledem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 843/2017. Pokud jde o další dva nároky, tedy obhajné a ušlý zisk, pak žalovaná namítla, že ve věci není splněna podmínka existence odpovědnostního titulu ve formě nezákonného rozhodnutí. Pokud jde o nesporný úřední postup, žalovaná zrekapitulovala průběh soudního řízení a zdůraznila, že v posledku odvolací soud v celém rozsahu zrušil trestní stíhání, rozhodl tak, že trestní stíhání se zastavuje z důvodu promlčení. Žalovaná obecně konstatuje, že věci lze shledat průtahy a celkovou dobu řízení lze hodnotit, jakožto nepřiměřenou. Rovněž poukázala na právní a skutkovou složitost věci, kdy bylo stíháno celkem 13 [REDAKCE]. Na to, že obžalovaní nespolečně pracovali a že vykazovali ve vztahu k řízení velmi laxní přístup. Žalovaná pak zdůraznila, že žalobce po zastavení řízení z důvodu promlčení netrval na projednání věci a poukázala na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, kdy při promlčení trestní odpovědnost zaniká trestní odpovědnost pachatele uplynutím doby stanovené zákonem. Promlčení znamená tedy to, že uplynutím doby zanikla škodlivost činu a tím zaniká i trestní odpovědnost za takový čin. Nicméně v trestním stíhání je možné pokračovat, prohlásí-li obvinění do 3 dnů od doby, kdy mu bylo usnesení o zastavení trestního stíhání oznámeno, že na projednání věci trvá, přičemž obžalovaný v takovém případě není vystaven riziku uložení trestu, i pro případ, že by byl shledán vinným. Žalovaná poukázala na to, že v zastavení trestního řízení pro promlčení trestného činu může představovat formu zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení a odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1273/2014 s tím, že s odkazem na toto rozhodnutí, lze konstatování porušení práva považovat za plnohodnotnou satisfakci. Žalovaná tak neshledala důvod pro finanční satisfakci a odkázala na již poskytnutou satisfakci formou konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Pokud jde o obhajné, pak žalovaná poukázala na to, že trestní řízení skončilo zastavením pro promlčení trestního stíhání, a rovněž odkázala na judikaturu v této věci např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu 28 Cdo 605/2012, když uvedla, že ve věci nelze shledat odpovědnostní titul ve formě nezákonného rozhodnutí, neboť trestní stíhání skončilo právě pouze na základě promlčení trestního stíhání a žalobce netrval na projednání věci, tedy vzdal se možnosti příznivějšího výsledku, které by pak mohlo založit jeho nárok na náhradu škody. Pokud jde o úroky z prodlení, pak žalovaná v tomto směru namítla, že ty by mohly být přiznány až od data 8. 11. 2019.

4. Soud zjistil, že předmětné řízení bylo i ve vztahu k žalobci předmětem medializace, což soud konkrétně zjistil z článků: Deník: „[REDAKCE] půjdou kvůli prodeji akcií před soud“ ze serveru www.kr-ustecky.cz; „[REDAKCE] chodí deset let k soudu kvůli prodeji akcií“ ze serveru www.idnes.cz; „Soud zprostil obžaloby 13 [REDAKCE] Nebyli bezohlední, řekl.“ ze serveru www.idnes.cz; „Policie vyšetřuje [REDAKCE]“ ze serveru www.aktualne.cz; „Soud řeší škody při prodeji akcií v majetku v [REDAKCE]“ ze severu www.ustecky.denik.cz; „Členové současného i bývalého vedení města [REDAKCE] stojí před soudem“ ze serveru www.[REDAKCE].denik.cz. Soud z těchto článků však nezjistil, že by se orgány činné v trestním řízení podílely na medializaci této kauzy (že by tuto iniciovaly nebo se nevhodně vyjadřovaly k průběhu stíhání či obviněným), nicméně zjistil, že obecně předmětem medializace toto trestní řízení bylo.

5. Z dohody uzavřené mezi žalobcem a společností BIS Czech s. r. o. dne 10. 12. 2007 a dodatku k této dohodě ze dne 10. 6. 2008 soud zjistil, že žalobce musel ve vztahu k výdělečné

činnosti řešit dopad trestního řízení do výdělečné činnosti, když byl vystaven nedůvěře zaměstnavatelů právě ohledně probíhajícího trestního řízení. Soud tak zjistil, že tímto způsobem byla zasažena profesní sféra žalobce. Nezjistil však, že by v příčinné souvislosti s tímto trestním stíháním žalobce skutečně nevykonával pozici jednatele, a to zejména s ohledem na to, že již samotná dohoda byla uzavřena po zahájení trestního stíhání.

6. Ze spisu vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [redacted] soud zjistil následující. Usnesením Policie ČR, SKPV Správy Severočeského kraje, II. odbor-HK, 1.odd. v Ústí nad Labem ČTS: [redacted] ze dne 8. 3. 2006 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a dalších 12 spoluobviněných pro tr. čin porušování povinností při správě cizího majetku dle ust. §255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) TZ, kterého se měl dopustit tím, že na podkladě výběrového řízení vyhlášeného dne 12. 4. 2005 statutárním městem [redacted] na prodej 103.699 ks akcií, které byly ve vlastnictví města [redacted] jako člen Rady města [redacted] hlasoval v rámci přijatého usnesení čj. [redacted] ze dne 28. 4. 2005 pro jejich prodej společnosti Global Brokers, a.s., která jako jediná z přihlášených zájemců nesplnila podmínku vyhlášeného výběrového řízení, tj. úhradu případných dividend za rok 2004 ve výši 100% městu [redacted], přičemž postupoval vědomě v rozporu s ustanovením o hospodaření obce v § 38 zák. č. 128/2000 Sb. o obcích, čímž vznikla z rozdílu možného zisku škoda pro statutární město [redacted] z uvedeného prodeje nejméně ve výši 22.295.285,-Kč. Poškozené statutární město [redacted] jednající [redacted] B [redacted] též jedním z obviněných, se dne 3. 10. 2006 odmítlo v rámci trestního řízení připojit do adheze se svým nárokem na náhradu škody (č. l. 1471). V rámci přípravného řízení bylo zapotřebí shromáždit značný důkazní materiál (znalecký posudek na ocenění akcií, velké množství listinných důkazů ke zjišťování jiných nabídek na trhu, k fungování a kompetencím úřadu Statutárního města [redacted] zápisy ze schůze Rady Statutárního města [redacted] výpisy z účtu, smluvní dokumentace, bylo zapotřebí právní pomoci k odtajnění bankovního tajemství do zahraničí, listiny k vývoji kurzu a objemů obchodů emitenta akcií, podklady k výběrovému řízení včetně jednotlivých přihlášek, podání vysvětlení značného množství osob atd.). Bylo stíháno celkem 13 obžalovaných. Dne 30. 11. 2006 byla podána Krajským státním zastupitelstvím v Ústí nad Labem obžaloba ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, kde byla věc dále vedena pod sp. zn. [redacted] Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. [redacted] na neveřejném zasedání dne 20. 5. 2008 soud trestní stíhání obžalovaných zastavil dle ust. §188 odst. 1 písm. c) tr.ř. z důvodů dle ust. §172 odst. 1 písm. b) tr.ř. Ke stížnosti státní zástupkyně ze dne 30. 5. 2008 usnesením Vrchního soudu v Praze čj. [redacted] na neveřejném zasedání dne 30. 10. 2008 bylo usnesení soudu 1. stupně zrušeno a věc byla vrácena k státnímu zástupci k došetření, když sice z dosud shromážděných důkazů již tehdy vyplynulo, že obvinění při plnění důležité povinnosti opatrovat a spravovat cizí majetek si neopatřili veškeré materiály potřebné pro zodpovědné rozhodnutí o případném prodeji akcií, ale obsah nutného došetření přesahoval možnosti soudu (mimo jiné výsledky obviněných nebo jiných zastupitelů Statutárního města [redacted] a dále odvolací soud poukázal na posun v judikatuře Nejvyššího soudu ČR pro posouzení otázky formy zavinění (čl. 1537). V rámci došetření byl proveden nový znalecký posudek na ocenění akcií (čl. 1539 an.). Dne 3. 8. 2009 policejní orgán zamítl návrhy na doplnění dokazování. Dne 11. 8. 2009 byla podána obžaloba u Krajského soudu v Ústí nad Labem, kde byla věc dále vedena pod sp. zn. [redacted] Dne 10. 2. 2009 bylo místopředsedkyní soudu povoleno prodloužení lhůty pro nařízení hl. líčení do 10. 3. 2010 pro velké množství nevyřízených věcí z předchozích let a znovu ze stejného důvodu dne 10. 3. 2010, dne 10. 6. 2010, dne 10. 9. 2010, dne 10. 12. 2010 až do dne 10. 3. 2011. Dne 3. 4. 2013 soud nařídil hl. líčení na dny 5. - 7. 6. 2013. Z důvodu většího počtu změn v osobách obhájců obžalovaných a žádostí o prostudování věci činěných i bezprostředně před datem nařízeného hl. líčení soud přenařídil termín hl. líčení na dny 5. - 6. 9. 2013. Dne 3. 9. 2013 se Statutární město [redacted] nepřipojuje do adheze s nárokem na náhradu škody. Na hl. líčení všichni obžalovaní využívají svého práva a ve věci nevyovídají, obž. W [redacted] se bez omluvy nedostavil, doručení mu bylo vykázáno, hl. líčení bylo odročeno na dny 3.-4.10. a 7.-8.11.2013. Dne 6.9.2013 soud předvolává svědky, někteří se omlouvají, obhajoba

předkládá vlastní znalecký posudek. Hl. líčení dne 3.-4.10.2013 se koná v nepřítomnosti všech obžalovaných vyjma jediné přítomné Š. předkládající znalecký posudek, byly provedeny výslechy svědků. Hl. líčení dne 7.11.2013 se koná v nepřítomnosti všech obžalovaných vyjma jediné přítomné Š. bylo dokončeno dokazování a po závěrečných řečech byl vyhlášen rozsudek. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. ze dne 7.11.2013 byli všichni obžalovaní zproštěni obžaloby dle §226 písm. b) TZ, neboť v žalobě označený skutek není tr. činem. Dne 6.1.2014 státní zástupkyně podala odvolání v neprospěch obžalovaných. Dne 5.3.2014 byl spis předložen odvolacímu soudu. Vrchní soud v Praze usnesením čj. na neveřejném zasedání dne 28.5.2014 zrušil rozsudek soudu 1.st. a věc mu vrátil k dalšímu řízení pro nedostatečná skutková zjištění. Dne 2.7.2014 byl spis vrácen zpět soudu 1.st. Dne 16.2.2015 a dne 15.5.2015 státní zástupkyně urguje soud o další postup. Dne 11.9.2015 soud nařídil hl. líčení na dny 6.- 7.1.2016. Hl. líčení dne 6.1.2016 se koná v nepřítomnosti všech obžalovaných vyjma jediné přítomné Š. se souhlasem stran byly čteny důkazy, dále byl proveden důkaz přehráním zvukových záznamů z jednání zastupitelstva a rady a CD a líčení bylo odročeno na dny 19.-20.4.2016 za účelem výslechu svědka. K žádosti státní zástupkyně byl přeložen termín hl. líčení na dny 25.-26.4.2016. Hl. líčení dne 25.4.2016 se koná v nepřítomnosti všech obžalovaných vyjma jediné přítomné Š. byl proveden výslech svědka, listinné důkazy, dokazování bylo ukončeno a byl vyhlášen rozsudek. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. byli všichni obžalovaní zproštěni obžaloby dle §226 písm. b) TZ, neboť v žalobě označený skutek není tr. činem. Dne 30.1.2018 státní zástupkyně doplnila své odvolání. Dne 11.6.2018 byl spis předložen odvolacímu soudu. Vrchní soud v Praze usnesením čj. na neveřejném zasedání dne 25.10.2018 napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a rozhodl tak, že trestní stíhání zastavil z důvodu promlčení ve smyslu ust. § 257 odst. 1 písm. c), § 223 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Odvolací soud dal za pravdu námitkám státní zástupkyně ohledně průtahů v řízení před soudem 1. st., který byl v řízení opakovaně nečinný přitom zároveň zcela ironicky a kuriózně odmítal provádět důkazy s poukazem na rychlost a hospodárnost řízení a v důsledku průtahů na jeho straně došlo k promlčení (čl. 1940), na nějž mělo vliv i použití příznivější nové pozdější právní úpravy (čl. 1942), k promlčení došlo dne 11. 8. 2014. Rozsudek nabyl právní moci ve vztahu k žalobci dne 16. 11. 2018.

7. Mezi stranami bylo dále nesporné, že usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. ze dne 25. 10. 2018 byl žalobce poučen o možnosti podat žádost o pokračování v trestním řízení a rovněž bylo nesporným to, že žalobce na pokračování trestního řízení netrval, resp. o toto nepožádal.

8. Soud ve věci učinil závěr o skutkovém stavu, který koresponduje s výše popsány mi skutkovými zjištěními, a v tomto ohledu soud odkazuje na výše uvedené. Z důkazů výše citovaných byla učiněna skutková zjištění pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku, jak jej soud níže podává, plně postačující – z tohoto důvodu tak soud v odůvodnění rozsudku nerozvádí dílčí skutková zjištění učiněná z těch provedených důkazů, o něž rozhodnutí o věci samé posléze neopřel. Soud tak zejména zjistil skutečnosti týkající se průběhu posuzovaného trestního řízení, a dále pokud jde o medializaci tohoto trestního řízení a profesní zásahy v osobnostní sféře žalobce. Soud blíže nehodnotil doklady, které se týkají vynaložených nákladů na obhajobu, neboť jak uvedeno níže, dospěl k závěru, že v této věci není dán odpovědností titul. Z průběhu trestního řízení soud dále neshledal závěr, že by toto bylo vedeno excesivním způsobem.

9. Soud posoudil předmětnou věc po právní stránce podle těchto ustanovení:

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „OdpŠk“ nebo „zákon“), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 2 zákona odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním

řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 12 OdpŠk odst. 1 právo na náhradu škody nemá ten: a) kdo si vazbu, odsouzení nebo uložení ochranného opatření zavínil sám, nebo; b) kdo byl zproštěn obžaloby nebo bylo proti němu trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován. Podle § 12 odst. 2 písm. d) právo na náhradu škody dále nevznikne, pokud trestní stíhání bylo zastaveno z důvodů uvedených ve zvláštním předpisu.

Podle ust. § 13 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Dle odst. 2 má nárok na náhradu škody ten, komu byla nesprávným úředním postupem tato způsobena.

Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z.").

Podle § 30 OdpŠk náhrada ušlého zisku se poskytuje v prokázané výši; není-li to možné, pak za každý započatý den výkonu vazby, trestu odnětí svobody, ochranné výchovy, zabezpečovací detence nebo ochranného léčení náleží poškozenému náhrada ušlého zisku ve výši 170 Kč.

Podle § 31 odst. 1 OdpŠk náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Podle odst. 3 téhož ustanovení náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Podle § 14 odst. 1 cit. zák. se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, přičemž podle ust. odst. 3 cit. § je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.

Ust. § 15 odst. 2 cit. zák. pak stanoví, že poškozený se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

10. V řízení bylo prokázáno, že žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 OdpŠk, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 OdpŠk).

11. Předpokladem odpovědnosti státu za škodu je splnění tří podmínek: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup a vznik škody tudíž musí být ve vzájemném poměru příčiny a následku.

12. Soud se nejprve zabýval otázkou, **zda soud vydal rozhodnutí v posuzovaném řízení v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk.** Pro soudní řízení není obecně stanovena žádná lhůta, kterou by bylo možné považovat za přiměřenou. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku (dále i jen „ESLP“) za aspekty přiměřenosti lhůty považuje jednak zájem účastníka na rychlém vyřízení věci a jednak obecný zájem na řádném výkonu spravedlnosti. Přitom přihlíží ke složitosti věci, chování účastníků a státních orgánů a významu řízení pro účastníka. Tomu odpovídá i ustanovení § 31a odst. 3 OdpŠk, dle kterého soud přihlíží při stanovení výše přiměřeného zadostiučnění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného. Tato kritéria se pak použijí i na zjištění, zda byla délka řízení přiměřená (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 35/2012).

13. Při stanovení celkové doby řízení (kritérium podle § 31a odst. 3 písm. a/ OdpŠk) vyšel soud z toho, že počátek běhu trestního řízení je třeba klást k okamžiku, kdy se ten, proti němuž je řízení vedeno, oficiální cestou o této skutečnosti dozví, nebo jsou proti němu činěna jiná opatření, která obsahují takové sdělení a zároveň mají podstatný dopad na situaci podezřelého. V poměrech právního řádu České republiky je pak za počátek trestního řízení třeba v zásadě považovat sdělení obvinění osobě podezřelé ze spáchání trestného činu [§ 160 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále i jen „tr. ř.“)], resp. doručení opisu usnesení o zahájení trestního stíhání obviněnému (§ 160 odst. 2 tr. ř.). Co se týká skončení řízení, je obecně možno pokládat řízení za skončené okamžikem nabytí právní moci posledního rozhodnutí, které bylo v daném řízení učiněno, přičemž do doby řízení je nutno započítat i případné řízení o dovolání, řízení o kasační stížnosti i řízení o stížnosti ústavní, a to i tehdy, bylo-li toto řízení pro poškozeného neúspěšné (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2742/2009).

14. Na základě zjištěného skutkového stavu a s přihlédnutím k citované právní úpravě soud posuzoval, zda v řízení vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Rozhodné období, které soud posuzoval, bylo období od 8. 3. 2006 (vydání usnesení o zahájení trestního řízení žalobce) do 16. 11. 2018 (právní moc usnesení Vrchního soudu v Praze, kterým tento soud řízení zastavil). Řízení tedy trvalo 12 let a 8 měsíců. Předmětné období soud poměřoval hledisky přiměřenosti obdobných řízení a dospěl, stejně jako účastníci řízení, k závěru, že celková délka řízení byla nepřiměřená. Jednalo se o obecně o trestní stíhání žalobce a dalších 13 spoluobviněných a následně spoluobžalovaných, kdy i Evropský soud pro lidská práva i konstantní judikatura spojuje s trestním stíháním poškozených, nutnost rychlého a účinného vyřešení takového řízení, a to tak, aby zde byl naplněn účel trestního stíhání. Zároveň je nutné poukázat na skutečnost, že se u trestního řízení jedná o řízení, které zasahuje zásadně do osobní sféry žalobce, a to právě nejistotou ohledně výsledku tohoto řízení, které zásadním způsobem může ovlivnit život trestně stíhané osoby. Celková délka řízení v rozsahu 12 let a 8 měsíců je dle názoru soudu nepřiměřená, a to ke všem okolnostem daného případu, byť ve věci bylo stíháno 13 spoluobviněných a předmětem řízení byla zejména jejich činnost v rámci rozhodování o záležitostech města [REDAKCE]. Ani toto nemůže být omluvou pro takto nepřiměřenou délku řízení. Je nutné poukázat i na skutečnost, že řízení probíhalo poměrně nekoncentrovaně, byť byly v rámci přípravného řízení zajišťovány důkazy a důkazní prostředky, byl vypracován znalecký posudek, následně byla podána obžaloba, dospěl soud k závěru, že takto ukončené přípravné

řízení není dostačující. Toto vedlo k podání nové obžaloby, kdy však v rámci řízení u Krajského soudu v Ústí nad Labem, jako soudu I. stupně, bylo opakovaně zjišťováno, že se nejedná o trestný čin, který byl kladen obžalovaným za vinu. Následně došlo k tomu, že řízení trvalo tak dlouho, že došlo k promlčení trestního stíhání i žalobce. Promlčení přitom nastalo již dne 11. 8. 2014. Právě tato skutečnost, že nebylo ve věci samé rozhodnuto o vině ani nevině obžalovaných, ale že trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu jeho promlčení tohoto trestního stíhání, je jasným ukazatelem skutečnosti, že takovéto trestní stíhání trvalo takovou dobu, že i trestní řád spojuje s během doby zánik trestnosti činu, a to právě promlčením uvedeného trestního stíhání. Soud dospěl k závěru, že celková délka řízení byla nepřiměřená a došlo tak k nesprávnému úřednímu postupu dle ustanovení § 13 zákona 82/98 Sb., spočívající v nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

15. Za situace, kdy zdejší soud dospěl k závěru, že celková délka trestního řízení byla nepřiměřená, dále posuzoval, zda je dostačujícím zadostiučiněním samotné konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu promlčení. Soud zde uzavírá, že v tomto směru dospěl k závěru, že konstatování práva ve spojení se zastavením řízení z důvodu promlčení dostačující formou nápravy v tomto konkrétním případě není. Soud poukazuje v tomto ohledu zejm. na všechna rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ve všech svých rozsudcích shledal obžalované, v tomto případě i žalobce, nevinnými a obžaloby je ve svých rozsudcích zprostil. Koneckonců řízení bylo nakonec zastaveno právě k odvolání proti zprošťujícímu rozsudku a nelze proto souhlasit s tvrzením žalované, že žalobce měl trvat na pokračování v řízení i po zastavení z důvodu promlčení, aby tak dosáhl jasného výsledku ohledně viny, neboť tento byl z dosavadního průběhu řízení pro žalobce nadbytečným a činil by tak pouze formálně, např. právě pro splnění formálních podmínek pro odškodnění, neboť celý průběh řízení se vyvíjel způsobem, který žalobce de facto očisťoval a vrhal špatné světlo naopak na orgány činné v trestním řízení. Dále je třeba zdůraznit, že probíhající trestní řízení komplikovalo výdělečnou činnost žalobce, jakož i jeho činnost v komunální politice. Rovněž pak je třeba zohlednit i celkovou nepřiměřenou délku řízení jako celku - kdy právě a pouze v důsledku promlčení došlo k zastavení uvedeného trestního stíhání. Soud uvádí, že pokud by dle tvrzení žalované žalobce trval na pokračování v uvedeném trestním stíhání, potom by celková délka řízení byla ještě delší, než jaká byla dosud, a to délka přesahující 12 let a 8 měsíců. Vzhledem k tomu, že se jedná o požadavek žalobce na odškodnění za celkovou nepřiměřenou délku řízení, nikoliv za samotné vedení trestního stíhání z důvodu nezákonného rozhodnutí, má soud za to, že je v tomto směru irelevantní, jaký byl výsledek trestního stíhání, tj. zda žalobce byl či nebyl shledán vinným z trestného činu.

16. Žalovaná odkázala v tomto směru na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, a to sp. zn. 30Cdo 1273/2014, které však nelze dle názoru zdejšího soudu aplikovat na případ žalobce, neboť v případě rozhodovaném dovolacím soudem bylo trestní stíhání zastaveno právě z důvodu nepřiměřené délky řízení. Dalším rozhodnutím, na které žalovaná upozornila, bylo rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č. j. 30Cdo 843/2017 ze dne 27.2.2019, kdy toto rozhodnutí je možné aplikovat i na případ žalobce a kdy Nejvyšší soud dospěl k závěru, že byť důvodem promlčení trestní odpovědnosti a následného zastavení trestního stíhání primárně není poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou obviněnému nepřiměřenou délkou jeho trestního stíhání, neznamená to, že právě s ohledem na důsledky takového rozhodnutí, tj. nemožnost uložit trest, nemůže rozhodnutí o zastavení trestního stíhání formu zadostiučinění představovat, a to zejména ve spojení s konstatováním porušení práva, které je základní plnohodnotnou formou zadostiučinění. Konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení tak dle dovolacího soudu zásadně představuje pro poškozeného způsobilé, účinné a dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou délkou trestního stíhání a ještě jinou formou zadostiučinění lze vedle toho poškozenému přiznat, pokud se odškodnění, kterého se mu tak dostalo, s ohledem na konkrétní okolnosti případu, nejví jako dostačující. S přihlédnutím ke shora uvedenému rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.

zn. 30Cdo 843/2017 dospěl soud I. stupně k závěru, že ohledem na konkrétní okolnosti případu, se samotné konstatování práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení, nejeví jako dostačující. V tomto ohledu odkazuje soud na výše uvedené a doplňuje, že u žalobce se jednalo, co do zásahů do jeho osobnostní sféry, o poměrně závažný trestný čin, pro který byl stíhán, neboť se jednalo se o čin, který byl spojený i s politikou na regionální úrovni u žalobce. Celé trestní stíhání a zejména potom jeho délka zapůsobila právě v oblasti této jeho činnosti, neboť v důsledku trestního stíhání, které bylo i medializováno po dlouhou dobu cca 13 let, byl žalobce zmiňován i ze strany médií. Vzhledem k tomu, že se jednalo o regionální úroveň a byla zde široká povědomost o tom, že vůči žalobci je takovouto dobu vedeno trestní stíhání, se žalobce nemohl angažovat v politickém životě. Délka trestního stíhání jej připravila o možnost být volen i nadále, neboť lze uvěřit tomu, že došlo k odklonu jeho voličské základny. Celková délka řízení mu tak znemožnila se aktivně zapojovat do politického života v aktivní roli. Soud tak dospěl k závěru, že vzhledem ke všem okolnostem případu je namístě přiznat žalobci zadostiučinění v penězích.

17. Z tohoto důvodu soud dospěl k závěru, že je na místě v souladu se stanoviskem Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010 přiznat žalobci částku 15 000,- Kč za jeden rok trvání řízení, přitom za první dva roky částku poloviční. Řízení trvalo 12 let a 8 měsíců. S ohledem na uvedené tudíž nalézací soud dospěl k základní částce ve výši 175 000 Kč. Částku 15 000 Kč ročního odškodnění zvolil soud s ohledem na to, že celková doba řízení je sice nepřiměřená, nicméně vyšší částky ročního odškodnění je namístě poskytovat až od řízení blížících se hranici 15 let a více.

18. Tuto částku následně soud poměřoval parametry nastavenými v ustanovení § 31a odst. 3 zákona 82/1998 Sb. a dospěl k závěru, že je nutné ji snížit o 40% z důvodu složitosti samotného řízení, když z přípravného řízení vyplývá značná obtížnost při shromažďování důkazů, a to i vzhledem k tomu, že všichni obžalovaní ve věci byli naprosto nečinní, stejně tak jako město [REDAKCE] jakož i poškození, odmítali vypovídat jak v přípravném řízení, tak následně i u hlavních líčení. Řízení bylo složité i z toho důvodu, že bylo nutné vyhotovovat znalecké posudky, vypořádat se se znaleckým posudkem, který byl předložen ze strany obžalovaných, a bylo nutné zjišťovat bankovní tajemství. Vzhledem k velkému množství obžalovaných i jejich právních zástupců potom samotné nařizování hlavního líčení bylo obtížné také po stránce procesní. Pro kritérium významu řízení soud odškodnění nemodifikoval, a to přestože trestní řízení spadá typově do řízení se zvýšeným významem pro účastníky řízení a i přesto, že zde byl dán zvýšený individuální význam pro žalobce popsany výše, neboť kritérium významu řízení soud plně vyvážil tím, že dospěl k závěru, že je namístě poskytnou finanční odškodnění i při zastavení trestního stíhání pro promlčení – soud takto zohlednil tedy i to, že se jednalo se o trestní stíhání žalobce, a to ještě z důvodu výkonu jeho funkce u města [REDAKCE] že řízení bylo medializováno a že zasáhlo značným způsobem do osobnostní sféry žalobce; soud takto zohlednil i typový význam tohoto řízení, kdy judikatura Evropského soudu pro lidská práva i soudu vnitrostátních, spojuje se samotným trestním stíháním již obecně zvýšený význam takového řízení pro jeho účastníky. Soud navýšil základní částku o 10%, a to z důvodu liknavého postupu soudů, zejména Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ve věci způsobil značné průtahy, a státního zastupitelství, které podalo obžalobu, aniž by byly splněny předpoklady pro možné projednání takového případu, což je evidentní právě z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. [REDAKCE] kterým soud řízení zastavil; Vrchní soud v Praze v uvedené souvislosti dne 30.10.2008 konstatoval v rozhodnutí č. j. [REDAKCE] že sice z dosud shromážděných důkazů vyplynulo, že si obvinění při plnění důležité povinnosti opatrovat a spravovat cizí majetek neopatrili veškeré materiály, avšak je nutné došetření, které přesahuje možnosti soudu a věc tak byla vrácena státnímu zástupci k došetření; další liknavý postup vyplývá i ze zpráv Krajského soudu v Ústí nad Labem, kdy je jasně ze zákona daná lhůta k nařízení hlavního líčení, která však byla neustále prodlužována, a to 10.3.2010, opakovaně do 10.3.2011, avšak hlavní líčení bylo následně nařízeno až 3.4.2013, po více než třech letech od podání obžaloby; ve věci potom

opakovaně soud I. stupně rozhodoval, následně byl rozsudek I. stupně zrušen, byl opět vrácen k dalšímu řízení pro nedostatečná skutková zjištění a následně došlo k rozhodnutí ohledně zastavení řízení z důvodu promlčení. Ve vztahu k počtu soudních soustav je nutné uvést, že řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy a soud má za to, že se jedná o počet soudních soustav, který je naprosto přiměřený a není na místě procentuálně moderovat základní částku. Soud základní částku odškodnění pro chování účastníků nemodifikoval, když účastníci nezpůsobili nepřiměřenou délku uvedeného trestního stíhání. Je faktem, že žalobce a všichni spoluobžalovaní odmítli jak v přípravném řízení, tak i u hlavního líčení vypovídat, jedná se však o postup, který je přímo zakotven v trestním řádu a využití práva nevypovídat, nemůže být proto kladeno k tíži žalobce.

19. Soud dále při stanovení přiměřené výše zadostiučnění zohlednil ještě další okolnosti této konkrétní věci, kdy je nezbytné přihlédnout i k tomu, že k zastavení trestního stíhání došlo z důvodu jeho promlčení. Pokud byl tedy žalobce již částečně odškodněn v rámci samotného trestního stíhání, a to zastavením trestního stíhání v důsledku promlčení, a současně se mu dostalo konstatování porušení práva, což představuje i dle shora uvedené judikatury plně hodnotnou formu zadostiučnění, je na místě vypočtenou částku zadostiučnění v penězích ponížít ještě o dalších 50%, a to z toho důvodu, že právě těchto 50% odškodnění je představováno samotným zastavením trestního stíhání žalobce z důvodu jeho promlčení a konstatování porušení práva ve spojení s touto situací.

20. Základní odškodnění je tak třeba po zohlednění shora provedených procentních modifikací snížit o 80% na výslednou částku 35 000 Kč. Žalovaná žalobci dosud ničeho nezaplátila, proto jí soud uložil povinnost zaplatit žalobci 35 000 Kč s úroky z prodlení a ve zbytku tento nárok zamítl.

21. Úrok z prodlení je odůvodněn § 1968, § 1970 a § 605 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. a stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučnění uplatnil postupem podle § 14 zákona (§ 605 odst. 2 o. z.). Úrok z prodlení přiznal soud proto z částky přiznaného zadostiučnění ode dne 8. 11. 2019 a ve zbytku tento požadavek zamítl. Soud úrok přiznal v požadované výši, když tato je nižší než výše zákonná.

22. O lhůtě k plnění na straně žalované bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř.; takto prodloužená pariční lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobkyni jakoukoliv újmu.

23. Žalobce se dále domáhá žalobou úhrady **škody ve výši 94 977 Kč jakožto nákladů vynaložených na obhajobu.**

24. Podle § 11 odst. 1 písm. b) TŘ trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, je-li trestní stíhání promlčeno. Toto v souzeném případě nastalo, když bylo pro promlčení trestní řízení nakonec zastaveno.

25. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 1391/15 neskončilo-li trestní řízení odsouzením obviněného, je třeba posuzovat případné nároky na náhradu škody podle čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod na základě konkrétních okolností případu s přihlédnutím k požadavku, aby to byl demokratický právní stát, kdo má povinnost stíhat trestnou činnost. Ustanovení § 12 zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem nelze proto aplikovat formalisticky, toliko podle výsledku trestního stíhání. Proto je třeba vždy zkoumat, zda stěžovatelem tvrzená újma není důsledkem svévolného postupu orgánů činných v trestním řízení, ve kterém nebyly respektovány požadavky čl. 2 odst. 2 a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod; takovým

případem není situace, kdy budou teprve v průběhu trestního řízení na základě složitého a dlouhého dokazování objasněny skutkové aspekty páchané trestné činnosti.

26. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002 sp. zn. II ÚS 429/2001 nelze v žádném případě připustit výklad, že by každé vznesení obvinění, které nevyústilo v pravomocný odsuzující rozsudek, bylo možno paušálně považovat za nezákonné.

27. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2509/2014, v případech, v nichž bylo trestní stíhání poškozeného zastaveno, aniž by byl učiněn jakýkoli závěr o jeho vině, není nepřiznáním odškodnění zpochybněn princip presumpce nevinoty za předpokladu, že trestně stíhanému byla dána možnost domoci se skončení řízení z pro něj příznivějšího důvodu, zejména pokud měl možnost trvat na projednání věci tak, aby dosáhl své plné rehabilitace (v první řadě zprošťujícího rozsudku) a na tomto základě posléze i náhrady škody.

28. V pravomoci soudu v občanském soudním řízení není přezkoumávat správnost (vlastního) postupu orgánů činných v trestním řízení v mezích takového řízení, neboť se jedná o realizaci institutů trestního práva procesního (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. 30 Cdo 1526/2004, a ze dne 31. 10. 2005, sp. zn. 30 Cdo 57/2005).

29. Soud posoudil právní věc podle shora uvedených ustanovení s přihlédnutím ke shora uvedené judikatuře, zejména pak podle § 12 odst. 2 písm. d) OdpŠk a dospěl k závěru, že žalobci právo na náhradu škody při výkonu státní moci podle § 1 OdpŠk nepřísluší, neboť vůči němu nebylo vydáno podle § 5 písm. a) OdpŠk rozhodnutí, které by bylo možno považovat za nezákonné (§ 8 OdpŠk), když jeho trestní řízení bylo zastaveno pro promlčení trestního stíhání a žalobce netrval na projednání věci. Současně soud neshledal znaky svévole či libovůle, když orgány činné v trestním řízení měly dostatečné legitimní důvody považovat svůj postup za oprávněný a ve věci prováděly rozsáhlé dokazování a teprve v po jeho realizaci bylo možné učinit závěry o důvodnosti trestního stíhání. V řízení byly respektovány požadavky čl. 2 odst. 2 a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když při zahájení trestního stíhání nebylo evidentní, že je tu důvod pro zastavení trestního stíhání v důsledku jeho promlčení, toto nastalo až v průběhu vedení řízení. Soud neshledal svévoli spočívající v příkrém nesouladu se skutkovými zjištěními nebo z nich činěných odůvodnění, nerespektování kogentní normy, interpretace, jež by byla v extrémním rozporu s principem spravedlnosti či uplatnění přepjatého formalismu, nebo naprosto nedostatečné odůvodnění rozhodnutí ani jiný, podobný druh nesprávného úředního postupu. V této souvislosti soud připomíná, že v pravomoci soudu v občanském soudním řízení není přezkoumávat správnost (vlastního) postupu orgánů činných v trestním řízení v mezích takového řízení, neboť se jedná o realizaci institutů trestního práva procesního (30 Cdo 1526/2004). I kdyby se státní zástupce dopustil pochybení, nelze jen proto automaticky považovat vznesené obvinění za nezákonné (II ÚS 429/2001). Žalobce se tím, že netrval na projednání své věci, vzdal se tím i případného nároku na náhradu škody (30 Cdo 2509/2014).

30. Otázkou důvodnosti vynaložených nákladů na obhajobu se proto soud podrobně nezabýval, neboť neshledal odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí), a když nárok na náhradu škody je vyloučen s odkazem na § 12 odst. 2 písm. d) OdpŠk.

31. Soud proto žalobcem uplatněný nárok na náhradu nákladů vynaložených na obhajobu zcela zamítl.

32. Žalobce dále uplatnil **nárok na ušlý zisk**. Zde soud plně odkazuje na závěry učiněné ve vztahu k žalobnímu požadavku na úhradu obhajobního, neboť ani zde soud neshledal z identických důvodů odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí), a když nárok na náhradu této škody je vyloučen s odkazem na § 12 odst. 2 písm. d) OdpŠk.

33. Pokud jde o tento nárok, pak soud odkazuje dále na závěry přijaté NS v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 4879/2015, kdy i v tomto případě lze uzavřít, že absentuje příčinná souvislost mezi tvrzeným odpovědnostním titulem a ušlým ziskem, neboť žalobce změnil zaměstnání již po zahájení trestního stíhání, tedy zaměstnavatel o jeho trestním stíhání věděl a nelze tak shledat příčinnou souvislost tvrzeného odpovědnostního titulu s tím, že nebyl jmenován jednatelem.

Navíc za situace, kdy z listinných důkazů se podává, že pro zaměstnavatele byla klíčovou skutečností, že žalobce má čistý trestní rejstřík (což měl). Především se ale jednalo o rozhodnutí zaměstnavatele, že z opatrnosti žalobce do funkce jednatele nejmenuje, což bylo hlavní a dominantní příčinou toho, že žalobce funkci statutárního orgánu nevykonával a tak nedosahoval tvrzených příjmů.

34. Proto soud zamítl v plném rozsahu i požadavek na náhradu ušlého zisku.

35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2, 3 a § 151 odst. 1 o.s.ř. V souzeném případě byl předmět řízení v tarifní hodnotě 50 000 Kč za nemajetkovou újmu /usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013/ a 12 794 977 Kč za majetkovou škodu, resp. náklady obhajoby a ušlý zisk. Žalobce byl z pohledu nákladů řízení tarifně úspěšný co do částky 50 000 Kč (neboť výsledek řízení projevující se tím, že poškozený dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch, byť poškozenému nebylo přiznáno jím požadované plnění v celé jeho výši; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 40/2014) a žalovaný byl procesně úspěšný do zbývající části předmětu řízení. Soud proto neúspěch žalovaného vyhodnotil jako nepatrný a přiznal mu plnou náhradu nákladů řízení.

36. Žalované proto soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 2 režijních paušálů á 300 Kč dle § 151 odst. 3 o. s. ř., a to za písemné vyjádření k žalobě a účast na soudním jednání (vyhláška č. 254/2015 Sb.), tj. celkem 600 Kč. Jejich zaplacení uložil soud žalobci ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř., když stejnou lhůtu stanovil k plnění i žalované výše.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Praha 29. června 2020

JUDr. Tomáš Bělohlávek v. r.
soudce